

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. T.,**
bytem X,
zastoupen JUDr. Tomášem Samkem,
advokátem se sídlem Pražská 140, Příbram,

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Vinařice,**
se sídlem Hlavní 245, 273 07 Vinařice,

o žalobě proti rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 19. 4. 2017, č. j. VS 42301/ČJ-2017-800532; proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu ze dne 25. 4. 2017, č. j. VS-44338/ČJ-2017-800532/28; proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu ze dne 10. 5. 2017, č. j. VS-47321/ČJ-2017-800532-28, a proti rozhodnutí ředitele věznice ze dne 22. 5. 2017, č. j. VS-52150-2/ČJ-2017-800532,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Samkovi, advokátu, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou Krajskému soudu v Praze dne 4. 5. 2017 a rozšířenou dne 24. 5. 2017, domáhá zrušení čtyř rozhodnutí žalované označených v záhlaví, jimiž byly zamítnuty stížnosti žalobce, a byla potvrzena

tato rozhodnutí: rozhodnutí vychovatele ze dne 13. 4. 2017; rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 22. 4. 2017; rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 3. 5. 2017 a rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu ze dne 18. 5. 2017. Každým z těchto rozhodnutí byl žalobci podle § 46 odst. 3 písm. f) [resp. v případě posledního rozhodnutí podle písm. g)] zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), uložen kázeňský trest.

2. Žalobce v žalobě konstatuje, že kázeňské tresty mu byly uloženy za neuposlechnutí pokynu pracovníků věznice k přesunu na jiné oddělení věznice. Žalobce totiž ve věznici duševně i tělesně trpí tím, že je umístěn na běžném oddělení, tj. ve větším kolektivu ostatních vězňů. To neprosívá jeho zdraví (trpí nevyléčitelnou chorobou a psychickými problémy). Chtěl by být umístěn na krizové oddělení. Na běžném oddělení má obavy o své zdraví a bezpečnost. V doplnění žaloby žalobce upřesnil, že byl několikrát terčem šikany a fyzického napadení ze strany spoluvězňů. Léčí se s tuberkulózou a astmatem, a tudíž nekouří; přesto je umístěn na oddíl věznice, kde se kouří, což těžce snáší a škodí to jeho zdraví. Umístění na takovém oddělení odmítá.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula obsah všech napadených rozhodnutí, z nichž je patrné, že důvodem pro všechna kázeňská potrestání žalobce bylo neuposlechnutí výzvy k přestěhování na oddíl O12, potažmo O12B. K žalobě uvedla, že žalobce napadená rozhodnutí zpochybňuje jen v obecné rovině a uvádí důvody (zdravotní a bezpečnostní), které jej k neuposlechnutí výzev příslušníků, resp. zaměstnanců vězeňské služby vedly, žádné důkazy však nepředkládá. Ani v průběhu rozhovorů s ředitelem Věznice Vinařice a s pracovníkem oddělení vnitřní prevence neuvedl žádné konkrétní důvody, proč se domáhá přestěhování do jiné věznice a odmítá stěhování na oddíl O12, resp. O12B (např. jména odsouzených, s nimiž má konflikty), a setrval pouze na tvrzení, že s ohledem na svůj věk a zdravotní stav potřebuje klid. Oddíly O12 a O12B přitom patří mezi nejmenší ve Věznici Vinařice. Tvrzení žalobce, že měl být spoluvězni opakovaně napaden, žalovaná prošetřila (výslechem žalobce a dalších příslušníků či zaměstnanců věznice, prověřením záznamu bezpečnostních kamer), avšak jeho tvrzení se neprokázalo a věc byla odložena. Ani tvrzení o tom, že se žalobci nedostává zdravotní péče a že je (resp. by na oddíle O12B byl) vystaven kuřáckému prostředí, není pravdivé. Žalobci je poskytována standardní zdravotní péče přiměřená jeho věku a zdravotnímu stavu a ten si na její rozsah a kvalitu nikdy konkrétně nestěžoval. Ve Věznici Vinařice je kouření umožněno pouze na k tomu vyhrazených místech (viz čl. 22 jejího vnitřního řádu) a kouření je zcela zakázáno v ložnicích, při nástupu a při chůzi odsouzených ve tvaru. Uvedené však nic nemění na tom, že plnění příkazů zaměstnanců vězeňské služby je základní povinností žalobce jakožto odsouzeného (§ 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody), což se týká jak příslušníků vězeňské služby, tak zaměstnanců zařazených k výkonu práce ve vězeňské službě (§ 3 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Neuposlechnutí takového příkazu je kázeňským přestupkem ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a žalovaná je přesvědčena, že při uložení kázeňských trestů postupovala v souladu s právními předpisy.
4. Žalobce v replice uvedl, že k neuposlechnutí výzvy k přestěhování na oddíl O12, resp. O12B nebyl veden snahou porušovat právní předpisy, nýbrž objektivními hledisky – špatným zdravotním stavem a obavami o svou bezpečnost kvůli vyššímu věku a šikaně, což vylučuje umístění žalobce na oddíle s velkým počtem spoluvězňů. Oprávněné důvody

žalobce pro odepření uposlechnutí výzvy vylučují protiprávnost, není tudíž naplněn jeden z klíčových znaků kázeňského přestupku. Na náležité objasnění okolností vylučujících protiprávnost však žalovaná rezignovala (neprovedla důkazy navržené žalobcem). Uložené tresty rovněž porušují § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, protože vedly jen ke zhoršení postavení žalobce v rámci výkonu trestu a prohloubení jeho obtíží, a porušení zásady zákonnosti, zákazu zneužití správního uvážení a zásady nestrannosti.

5. Správní spis obsahuje záznamy o jednotlivých kázeňských přestupcích. Podle záznamu o kázeňském přestupku dne 13. 4. 2017 odmítl žalobce nařízení k přestěhování z oddílu E7Z na oddíl O12. Žalobce se k záznamu vyjádřil tak, že jej k odmítnutí vedly zdravotní (nebyl přes žádost předveden k lékaři) a bezpečnostní důvody (ty nesdělil a hodlá je sdělit řediteli věznice při osobním rozhovoru). Podle rozhodnutí o kázeňském trestu z téhož dne se žalobce tímto jednáním dopustil kázeňského přestupku podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, za což mu byl podle § 46 odst. 3 písm. f) téhož zákona uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Podle odůvodnění spáchání kázeňského přestupku žalobcem bylo prokázáno vlastním zjištěním prap. M. A. a záznamem o kázeňském přestupku. Při prošetření žalobce potvrdil, že skutečně stěhování na oddíl O12 odmítl a odmítá jej i nadále, aniž uvedl konkrétní důvody proč. Téhož dne podal žalobce stížnost, v níž uvedl, že stěhování odmítl ze zdravotních (léčí se s tuberkulózou a chce být předveden k lékaři) a bezpečnostních důvodů, které nesdělil. O stížnosti rozhodl dne 19. 4. 2017 speciální pedagog PhDr. J. P. tak, že ji zamítl s odůvodněním, že spáchání kázeňského přestupku bylo prokázáno a trest je přiměřený; kázeňská pravomoc nebyla překročena. Žalobce byl s rozhodnutím seznámen, jak o tom svědčí podpis svědka (sám žalobce rozhodnutí o stížnosti podepsat odmítl).
6. Podle záznamu o kázeňském přestupku odmítl žalobce dne 21. 4. 2017 nařízení k přestěhování z cely č. 5 uzavřeného oddělení na oddíl O12B. Žalobce se k záznamu vyjádřil tak, že opětovně žádá o umístění na krizové oddělení z bezpečnostních a zdravotních důvodů (zejm. s ohledem na svůj duševní stav); podrobnosti hodlá sdělit až řediteli věznice. Podle rozhodnutí o kázeňském trestu ze dne 22. 4. 2017 se žalobce tímto jednáním dopustil kázeňského přestupku podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, za což mu byl podle § 46 odst. 3 písm. f) téhož zákona uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 10 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Podle odůvodnění bylo spáchání kázeňského přestupku žalobcem prokázáno vlastním zjištěním pprap. J. K. a záznamem o kázeňském přestupku. Při prošetření žalobce potvrdil, že skutečně stěhování na oddíl O12B odmítl a odmítá jej i nadále, aniž uvedl konkrétní důvody proč. Téhož dne podal žalobce stížnost, v níž opět obecně odkázal na zdravotní a bezpečnostní důvody. Trest byl uložen s ohledem na to, že žalobce již byl za stejný kázeňský přestupek trestán. Součástí spisu je dále úřední záznam ze dne 25. 4. 2017 o pohovoru žalobce s por. L. R., v němž žádal o přemístění do jiné věznice s menšími celami, kde bude mít jako starší a nemocný člověk klid. O stížnosti rozhodl dne 25. 4. 2017 vrchní komisař mjr. PhDr. J. K. tak, že ji zamítl s odůvodněním, že nebyly shledány důvody, proč by žalobce neměl být přemístěn na uvedený oddíl (psycholog neshledal důvod pro jeho umístění na krizové oddělení a ani požadavek žalobce na přemístění do jiné věznice není odůvodněný). Žádné konkrétní neshody se spoluvězni žalobce neuvedl. Kázeňský trest je přiměřený; kázeňská pravomoc tak nebyla překročena. Žalobce byl s rozhodnutím seznámen, jak o tom svědčí podpis svědka (sám žalobce rozhodnutí o stížnosti podepsat odmítl).

7. Součástí spisu jsou dále písemnosti vztahující se k prošetření žalobcem tvrzeného opakovaného napadení ze strany spoluvězňů. Podle úředního záznamu ze dne 27. 4. 2017 podal žalobce vysvětlení ke svým tvrzením, přičemž uvedl, že k prvnímu napadení došlo v létě či na podzim roku 2016 (jeho přesné datum, průběh a osoby útočníků si již nevybavuje), ale žalobce jej tehdy neohlásil, protože s ohledem na jeho psychickou citlivost by to pro něj bylo příliš náročné. Od té doby je terčem verbálního napadání a pokřikování (zejm. kvůli TBC). K dalšímu fyzickému napadení došlo dne 13. 4. 2017 po obědě na schodišti u jídelny, kdy do žalobce kdosi strčil, až upadl ze schodů a natloukl si. Incidentu přihlížela řada spoluvězňů (oddíly E/7-Z, E/7-V a E/6), ale žalobce si nikoho konkrétního nevybavuje; věc hned nahlásil službu konajícímu příslušníkovi vězeňské služby, ale ten nijak nereagoval. Oba incidenty žalobce nahlásil až při pohovoru s ředitelem věznice, k němuž má jedinečnou důvěru. Žalobce se bojí svých spoluvězňů, a proto odmítá umístění na větší oddíly. Jeho problém by vyřešilo zařazení do jiné věznice. Součástí spisu je dále úřední záznam ze dne 28. 4. 2017 o šetření provedeném mezi vězni z oddílů E/7-Z, E/7-V a E/6, avšak žádný z nich si žalobcem popsany incident v jídelně nevybavuje. Podle zprávy MUDr. K. P. ze dne 2. 5. 2017 byl žalobce téhož dne lékařsky vyšetřen, přičemž se zjistilo několik lehkých povrchových zranění staršího data, která však nesvědčí o opakovaných fyzických napadeních. Součástí správního spisu je dále úřední záznam ze dne 7. 5. 2017 obsahující vyjádření insp. prap. M. A., který vykonával službu v jídelně v době údajného incidentu, a nprap. M. T., jeho nadřízeného; ani jeden z nich si popsany incident nevybavuje. Podle úředního záznamu ze dne 18. 5. 2017 se nepotvrdilo spáchání žádného trestného činu a věc byla odložena, o čemž bylo vyrozuměno Okresní státní zastupitelství Kladno. Podle úředního záznamu psychologa I. S. ze dne 18. 4. 2017 žalobce hovoří o obecných psychických obtížích, aniž je konkretizuje, a objektivně při rozhovoru žádné psychické problémy nevykazuje.
8. Podle dalšího záznamu o kázeňském přestupku odmítl žalobce dne 2. 5. 2017 nařízení k přestěhování z cely č. 5 uzavřeného oddělení na oddíl O12B. Žalobce se k záznamu vyjádřil tak, že opětovně žádá o přemístění na krizové oddělení, protože na několika zdejších odděleních byl napaden ze strany spoluodsouzených. Podle rozhodnutí o kázeňském trestu ze dne 3. 5. 2017 se žalobce tímto jednáním dopustil kázeňského přestupku podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, za což mu byl podle § 46 odst. 3 písm. f) téhož zákona uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Podle odůvodnění bylo spáchání kázeňského přestupku žalobcem prokázáno vlastním zjištěním insp. prap. L. G. a záznamem o kázeňském přestupku. Při prošetření žalobce potvrdil, že skutečně stěhování na oddíl O12B odmítl z důvodů zdravotních, bezpečnostních a z důvodu napadení ze strany spoluvězňů (aniž je blíže specifikoval); požaduje umístění na krizové oddělení. Trest byl uložen s ohledem na to, že žalobce již byl za stejný kázeňský přestupek trestán. Téhož dne podal žalobce stížnost, v níž uvedl, že stěhování by neodmítal za předpokladu, že by nebyl stále šikanován, avšak jeho žádosti o vyřešení tohoto problému vyznívají naprázdno. O stížnosti rozhodl dne 10. 5. 2017 vrchní komisař mjr. PhDr. J.K. tak, že ji zamítl s odůvodněním, že žalobce dosud neuvedl žádné konkrétní důvody, které by vylučovaly jeho přestěhování na určený oddíl, a naopak jeho tvrzení zůstávají obecná. Na základě zprávy MUDr. P. ze dne 2. 5. 2017 se nejeví, že by žalobce byl opakovaně fyzicky napaden, a nesvědčí o tom ani závěry provedeného šetření (viz výše). Potřebu umístění žalobce na krizové oddělení nepotvrdil ani psycholog vězeňské služby po psychologickém vyšetření (viz úřední záznam psychologa I. S. ze dne 18. 4. 2017

výše). Po prověření žalobcem uváděných skutečností (nakolik je jejich obecnost umožňovala) se tedy nezjistilo, že by mu v přestěhování na oddíl O12B bránily objektivní okolnosti. Jeho jednání je tedy třeba hodnotit jako účelové a uložený trest je přiměřený, kázeňská pravomoc tak nebyla překročena. Žalobce byl s rozhodnutím seznámen, jak o tom svědčí jeho vlastní podpis.

9. Podle záznamu o kázeňském přestupku odmítl žalobce dne 17. 5. 2017 nařízení k přestěhování z cely č. 8 uzavřeného oddělení na oddíl O12B. Žalobce se k záznamu vyjádřil tak, že přestěhování odmítá z bezpečnostních a zdravotních důvodů, další podrobnosti uvede v žalobě adresované zdejšímu soudu. Podle rozhodnutí o kázeňském trestu ze dne 18. 5. 2017 se žalobce tímto jednáním dopustil kázeňského přestupku podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, za což mu byl podle § 46 odst. 3 písm. g) téhož zákona uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 10 dnů. Podle odůvodnění bylo spáchání kázeňského přestupku žalobcem prokázáno vlastním zjištěním insp. prap. A. F. a záznamem o kázeňském přestupku. Důvody, které žalobce uvádí, jsou obecné a shodují se s důvody, které uváděl v předchozích kázeňských řízeních, v nichž byly tyto důvody také důkladně prošetřeny. V řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by spáchání kázeňského přestupku zpochybňovaly. Výše a druh kázeňského trestu byly zvoleny se zřetelem k tomu, že žalobce byl v minulosti opakovaně trestán za tentýž kázeňský přestupek. Téhož dne podal žalobce stížnost, v níž se opět obecně odkázal na bezpečnostní a zdravotní důvody, které hodlá podrobně rozvést až v žalobě. O stížnosti rozhodl dne 22. 5. 2017 ředitel věznice plk. Mgr. M. H. tak, že ji zamítl s odůvodněním, že řízení bylo vedeno v souladu se zákonem (opak žalobce ostatně ani netvrdil) a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zjištěný skutkový stav zpochybnil. Jednání vytýkané žalobci bylo prokázáno a správně posouzeno jako kázeňský přestupek, druh a výše trestu jsou přiměřené a kázeňská pravomoc nebyla překročena. Žalobce byl s rozhodnutím seznámen, jak o tom svědčí jeho vlastní podpis, u něhož však není uvedeno datum.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalobce vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalované se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby.

Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.

Podle § 46 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody lze za kázeňský přestupek odsouzenému uložit kázeňský trest.

Podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody jsou kázeňskými tresty umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení a podle písm. g) celodenní umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů.

12. Žalobce v žalobě zejména popsal důvody, které jej vedly k neuposlechnutí výzev pracovníků žalované k přestěhování na určený oddíl. Důvodem je zejména to, že žalobce odmítá umístění na oddíl s větším počtem vězňů, protože má obavy o své zdraví a bezpečnost. Jelikož se léčil s tuberkulózou a trpí astmatem, těžce snáší pobyt v kuřáckém prostředí. Trpí také blíže nespecifikovanými duševními problémy a je starý. Současně byl opakovaně terčem šikany a fyzického napadení ze strany ostatních vězňů. Tento žalobní bod následně v replice prostřednictvím ustanoveného zástupce rozvinul tak, že má za to, že se jedná o okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání.
13. Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, mj. uzavřel, že kázeňské tresty v podobě umístění a celodenního umístění do uzavřeného oddělení a v podobě umístění do samovazby podle § 46 odst. 3 písm. f), g) a h) zákona o výkonu trestu odnětí svobody představují natolik intenzivní zásah do osobnostní sféry odsouzeného, že musejí být považovány za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“). V důsledku toho, nejen že musí být proti rozhodnutím ukládajícím takové tresty připuštěn soudní přezkum, ale též řízení, v nichž jsou takové tresty ukládány, musí odpovídat minimálním parametrům stanoveným v čl. 6 odst. 3 Úmluvy a navazující judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.
14. Právní úprava ukládání kázeňských trestů obsažená v zákoně o výkonu trestu odnětí svobody je poměrně kusá a otázku okolností vylučujících protiprávnost kázeňského přestupku vůbec neupravuje. Jelikož však v dané věci jde o kázeňské tresty podle § 46 odst. 3 písm. f), resp. g) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, je třeba uplatnit základní parametry spravedlivého trestního procesu, mezi něž bezesporu patří i posouzení přítomnosti okolností vylučujících protiprávnost. Jak trestní zákoník (§ 28 – § 32), tak zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (§ 24 – § 28) obsahují totožný výčet okolností vylučujících protiprávnost, přičemž jejich analogické užití ve prospěch pachatele kázeňského trestu je možné. Jsou jimi krajní nouze, nutná obrana, svolení poškozeného, přípustné riziko a oprávněné použití zbraně. Pod žádnou z nich však jednání žalobce spočívající v odepření splnění výzvy k přestěhování do učeného oddílu ve věznici subsumovat nelze. Naprosto o tom není pochyb u tří posledně uvedených okolností vylučujících protiprávnost. Co se týče nutné obrany, potažmo krajní nouze, žalobce by musel svým jednáním odvracet přímo hrozící nebezpečí nebo přímo hrozící útok na zákonem chráněný zájem. Byť žalobcovo zdraví a tělesnou integritu lze bezpochyby pokládat za zájmy chráněné zákonem, nelze v pokynu pracovníka žalované k přestěhování se na jiný oddíl spatřovat jejich bezprostřední ohrožení či dokonce útok na ně. V posuzované věci tedy ani v případě jednoho ze čtyř kázeňských deliktů, jichž se žalobce dopustil, nebyla dána žádná z okolností vylučujících protiprávnost. Námitka je nedůvodná.
15. Na okraj soud podotýká, že uvedené platí tím spíše, pokud žalobce v průběhu řízení o jednotlivých kázeňských deliktech své obavy uváděl pouze ve velmi obecné rovině. Žalovaná na jeho sdělení přesto reagovala. Zejména se pokusila vyšetřit tvrzený incident v jídelně (výsledky spolupovězňů a zaměstnanců žalované, lékařská prohlídka žalobce MUDr. P.), žalobcův psychický stav (vyšetření psychologem I. S.). Soud musí konstatovat, že

žalovaná postupovala příkladně a tvrzeními žalobce se zabývala do té míry, do jaké to jejich obecnost a nekonkrétnost umožnila.

16. Další námitky, které žalobce uvedl v replice podané dne 14. 2. 2018, nelze pokládat za rozvinutí dříve uplatněných žalobních bodů. Jedná se totiž o námitky zcela nové – že žalovaná rezignovala na tvrzení předestřená žalobcem a neprovedla jím navržené důkazy, že jsou uložené tresty v rozporu s § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a že byly v řízení porušeny zásada zákonnosti, zásada zákazu zneužití správního uvážení a zásada nestrannosti. S ohledem na § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s. však může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce od okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno. V dané věci jsou napadená rozhodnutí čtyři, přičemž poslední z nich bylo vydáno dne 22. 5. 2017 a přestože není uvedeno, kdy s ním byl žalobce seznámen (příslušná kolonka u žalobcova jména a podpisu není vyplněna), lze mít za to, že se tak stalo nejpozději dne 23. 5. 2017, jelikož toho dne podal k poštovní přepravě doplnění žaloby, kterým žalobu rozšířil mj. též právě o rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017. Posledním dnem pro podání žaloby bylo tedy pondělí 24. 7. 2017 (poslední den lhůty totiž připadl na neděli 23. 7. 2017, přičemž podle § 40 odst. 3 věty první s. ř. s. připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Tímto dnem tedy uplynula lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body. Žalobní body uplatněné v replice doručené soudu dne 14. 2. 2018 jsou tudíž opožděné a soud se jimi nezabýval. Nebyl povinen k namítané vadě řízení přihlédnout ani z úřední povinnosti, neboť nejde o vadu, která by soudu bránila přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. 7 Azs 79/2009 – 84).
17. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.
19. Usnesením ze dne 19. 1. 2018, č. j. 45 A 63/2017-68, ustanovil soud zástupcem žalobce JUDr. Tomáše Samka, advokáta. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 9 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí a přípravu zastoupení a sepsání repliky. Za tyto úkony soud zástupci žalobce odměnu přiznal. Soud zástupci naopak nepřiznal samostatnou odměnu za nahlédnutí do spisu, neboť s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40, jej nepovažoval za samostatný úkon, nýbrž za součást převzetí a přípravy zastoupení. Rovněž soud zástupci nepřiznal odměnu za sdělení ze dne 14. 2. 2018, neboť obsahuje pouze souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, nikoli právní argumentaci, ani procesní návrh. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], přičemž soud zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (replika) – § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Dále zástupci náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Částku 6 800 Kč

navýšil soud o 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, jelikož advokátní kancelář, jejímž je zástupce žalobce společníkem, je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 věta za středníkem s. ř. s.). Celková odměna tedy činí 8 228 Kč. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu